

מסכת בזיר

פרק ב' משנה ד'

הַרְיָנִי בְּזִיר עַל מִנְתָּה שֶׁאָהָא שׂוֹתָה בֵּין וּמִטְמָא לְמִתִּים, הַרְיָנִי זֶה
בְּזִיר וְאָסָור בְּכֶלֶן. יֹדֵעַ אָנִי שִׁישׁ בְּזִירוֹת אֲבָל אַיִן יֹדֵעַ
שֶׁבְּזִיר אָסָור בֵּין, הַרְיָנִי זֶה אָסָור. וּרְبֵי שְׁמֻעוֹן מִתִּיר. יֹדֵעַ
אָנִי שֶׁבְּזִיר אָסָור בֵּין אֲבָל סְבוּר הַיִתִּי שְׁחַקְמִים מִתִּירִים לִי
מִפְנֵי שְׁאֵין אָנִי יִכּוֹל לְהִיוֹת אֶלָּא בֵּין, או מִפְנֵי שְׁאֵין קֹבֵר אֶת
הַמִּתִּים, הַרְיָנִי זֶה מִתִּיר. וּרְבֵי שְׁמֻעוֹן אָסָר: